

Ministerstvo spravedlnosti České republiky
Vyšehradská 16
Praha 2

Ministr spravedlnosti České republiky
Prof. JUDr. Helena Válková, CSc.

Účastník: **brig. gen. Mgr. Petr Dohnal**
dat. nar.
bydliště:
trvale bytem:

Právně zastoupen:

JUDr. Romanem Lamkou, Ph.D.,
advokátem s číslem osvědčení 12098,
se sídlem Kovářská 488/16, Praha Libeň, PSČ 190 00,
ID datové schránky: bcag2ev

Správní orgán: **Ministr spravedlnosti České republiky**
Prof. JUDr. Helena Válková, CSc.
Vyšehradská 16
se sídlem: Praha 2, PSČ 128 10

ROZKLAD

proti rozhodnutí ministra spravedlnosti České republiky
Prof. JUDr. H. Válkové, č.j. MSP-1/2014-SM-M/16, ze dne 4.4.2014

Přílohy:

- Rozhodnutí ministra spravedlnosti o odvolání účastníka z funkce generálního ředitele Vězeňské služby České republiky ze dne 4.4.2014, č.j. MSP-1/2014-SM-M/16
- Rozhodnutím ministra spravedlnosti České republiky o ustavení účastníka na služební místo ze dne 30.11.2012, č.j. 111/2012-OKN-SP/1
- Usnesení o zastavení řízení ze dne 4.4.2014, č.j. MSP-1-2014-SM-M/17
- Dopis ze dne 14.2.2014, č.j. MSP-2/2014-SM-OB/3
- Protokol z veřejnosprávní kontroly ze dne 31.3.2014
- Oznámení o zahájení řízení a předvolání ze dne 10.4.2014
- Plná moc právního zástupce účastníka
- Doklad o registraci právního zástupce k DPH

I.

Dne 4.4.2014 obdržel účastník rozhodnutí ministra spravedlnosti Prof. JUDr. Heleny Válkové, CSc., ze dne 4.4.2014, č.j. MSP-1/2014-SM-M/16, kterým byl účastník „odvolán z funkce generálního ředitele Vězeňské služby České republiky“, a to „s účinností od 4.4.2014“ (dále také jen „**Rozhodnutí**“).

Rozhodnutí bylo vydáno podle ust. § 1 odst. 2 zákona č. 555/1992 Sb., o Vězeňské službě a justiční strážní České republiky (dále také jen „**ZoVS**“ nebo „**zákon o vězeňské službě**“).

Z použitého zákonného odkazu a obsahu Rozhodnutí vyplývá, že při vydání předmětného Rozhodnutí nebylo postupováno podle zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů (dále také jen „**ZoSP**“ nebo „**zákon o služebním poměru**“), ale pouze podle ZoVS.

Rozhodnutí neobsahuje základní náležitost jakéhokoli správního rozhodnutí, a to poučení o opravném prostředku ani údaj, od kterého dne běží lhůta pro podání opravného prostředku, a dále ani lhůtu a místo pro podání opravného prostředku.

II.

Účastník tímto podává proti Rozhodnutí v zákonné lhůtě tento

r o z k l a d ,

kterým Rozhodnutí napadá v celém rozsahu, a to zejména z důvodu, že Rozhodnutí je nesprávné, v rozporu s právními předpisy, vydané na základě nesprávných podkladů a současně nikoli v řízení, které právní předpisy s vydáním Rozhodnutí spojují (účastník tedy namítá i rozpor řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, s právními předpisy).

III.

Odůvodnění rozkladu

Rozhodnutí bylo vydáno bez jakéhokoliv hmotněprávního zákonného podkladu, to znamená, že rozhodnutí nemá oporu v zákoně, jelikož ustanovení (tj. ust. § 1 odst. 2 ZoVS), o které se Rozhodnutí opírá, je pouze ustanovením kompetenčním. Jestliže Rozhodnutí nemá hmotněprávní podklad, z toho logicky vyplývá, že nemůže obsahovat ani žádný zákonný důvod odvolání účastníka „z funkce“. V důsledku tohoto nezákonného postupu tak došlo k porušení základní zásady správního řízení, a tou je zásada legality, zakotvená v ust. 2 odst. 2 a 3, zákona č. 500/2004Sb., správního řádu (dále také jen „**SR**“ nebo „**správní řád**“), podle které platí, že správní orgán postupuje v souladu se zákony a ostatními právními předpisy, a uplatňuje svou pravomoc pouze k těm účelům, k nimž mu byla zákonem nebo na základě zákona svěřena, a to v rozsahu, v jakém mu byla svěřena. Tímto nezákonným postupem ministra spravedlnosti pak došlo rovněž k porušení čl. 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, který stanoví, že „*Státní moc lze uplatňovat jen v případech a v mezích stanovených zákonem, a to způsobem, který zákon stanoví*“. Nezákonnost Rozhodnutí je o to výraznější, že se jej dopustil ústřední orgán státní správy - ministr spravedlnosti.

Právní úprava vztahující se k rozhodování o příslušnicích bezpečnostních sborů je následovná:

Podle ustanovení **§ 1 odst. 1** ZoSP: *Tento zákon upravuje právní poměry fyzických osob, které v bezpečnostním sboru vykonávají službu (dále jen "příslušník"), jejich odměňování, řízení ve věcech služebního poměru a organizační věci služby (dále jen "služební vztahy"). Bezpečnostním sborem se rozumí Policie České republiky, Hasičský záchranný sbor České republiky, Celní správa České republiky, Vězeňská služba České republiky, Generální inspekce bezpečnostních sborů, Bezpečnostní informační služba a Úřad pro zahraniční styky a informace.*

Podle zákona **§ 1 odst. 2** ZoSP: *„ V čele Policie České republiky je policejní prezident, Hasičského záchranného sboru České republiky je generální ředitel, Celní správy České republiky je generální ředitel Generálního ředitelství cel, Vězeňské služby České republiky je generální ředitel, Generální inspekce bezpečnostních sborů je ředitel, Bezpečnostní informační služby je ředitel a Úřadu pro zahraniční styky a informace je ředitel (dále jen "ředitel bezpečnostního sboru"). Funkční období ředitele bezpečnostního sboru trvá 5 let. Tatáž osoba nemůže být ustanovena na služební místo ředitele bezpečnostního sboru více než dvakrát za sebou.*

Podle ust. **2 odst. 2** ZoSP: *„ Ve věcech služebního poměru ředitele bezpečnostního sboru jedná a rozhoduje jménem státu ministr, jemuž je ředitel bezpečnostního sboru odpovědný za činnost bezpečnostního sboru nebo z výkonu funkce podle zvláštního právního předpisu, ve věcech služebního poměru ředitele Bezpečnostní informační služby jedná a rozhoduje vládou určený člen vlády, nestanoví-li zvláštní právní předpis jinak, a ve věcech služebního poměru ředitele Generální inspekce bezpečnostních sborů jedná a rozhoduje předseda vlády (dále jen "nadřízený ředitele bezpečnostního sboru").*

Podle ust. **§ 170** ZoSP: *„V řízení ve věcech služebního poměru se rozhoduje o právech nebo povinnostech účastníků.*

Z uvedených ustanovení vyplývá, že o služebním poměru generálního ředitele Vězeňské služby České republiky (dále také jen „generální ředitel“) může ministr rozhodovat pouze a jedině podle zákona o služebním poměru. Ministr spravedlnosti však nejenže podle tohoto zákona nepostupoval, ale aplikaci zákona o služebním poměru v Rozhodnutí výslovně vyloučil, neboť v předposledním odstavci na straně třetí Rozhodnutí ministr spravedlnosti uvádí, že „Služební zákon vztahy mezi generálním ředitelem VS ČR a jemu nadřízenou ministryní spravedlnosti neupravuje.“ Jestliže o služebním poměru resp. služebním místě, ministr spravedlnosti nemohl rozhodovat jinak než podle zákona o služebním poměru, vyloučením aplikace tohoto zákona sám potvrdil nedostatek zákonného podkladu pro své Rozhodnutí.

Protože ministr spravedlnosti dle odůvodnění svého Rozhodnutí podle zákona o služebním poměru nepostupoval, v Rozhodnutí není ani uveden žádný zákonný důvod změny služebního místa generálního ředitele, a Rozhodnutí je právně a fakticky neuskutečnitelným, neboť není z Rozhodnutí zřejmé, jakou formu změny služebního poměru správní orgán Rozhodnutím zamýšlel.

Rozhodnutí je tak nejen nezákonné ale i nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.

Pouze zákon o služebním poměru totiž obsahuje komplexní právní úpravu právních poměrů fyzických osob, které v bezpečnostním sboru vykonávají službu. K této komplexní úpravě patří také část druhá, hlava II pojednávající o změnách služebního poměru.

Změna služebního místa u generálního ředitele je možná dle § 27 ZoSP pouze uplynutím funkčního období nebo odvoláním. Ustanovení § 27 ZoSP konstatuje, že „*Ředitel bezpečnostního sboru je po uplynutí funkčního období nebo po odvolání ze služebního místa ustanoven na jiné služební místo v bezpečnostním sboru, pro které je stanovena stejná služební hodnost, nebo jestliže o to požádá, o stupeň nižší služební hodnost, a to ve stejném místě služebního působení, nebo jestliže o to požádá, i v jiném místě služebního působení.*“

Podle ustanovení § 25 zákona o služebním poměru je možno ředitele bezpečnostního sboru odvolat ze služebního místa, jestliže:

- a) jeho dosavadní služební místo bylo v důsledku organizačních změn zrušeno,
- aplikace tohoto ustanovení vůči řediteli bezpečnostního sboru je z povahy věci pouze hypotetická;
- b) zanikla platnost jeho osvědčení, je-li osobou určenou ke styku s utajovanými informacemi;
- c) pozbyl zdravotní, fyzickou nebo osobnostní způsobilost požadovanou pro toto místo;
- aplikace tohoto ustanovení by byla možná jen tehdy, kdyby byl pro služební místo ředitele stanoven tzv. jiný zvláštní požadavek podle ustanovení § 19 odst. 6 ZoSP;
- d) o to požádá.

V důsledku odvolání ze služebního místa musí být ředitel ustanoven na služební místo, pro které je stanovena stejná služební hodnost.

Podle ustanovení § 26 zákona o služebním poměru je možno ředitele odvolat ze služebního místa, jestliže o to požádá. V důsledku odvolání ze služebního místa musí být ředitel ustanoven na služební místo, pro které je stanovena nižší služební hodnost.

Podle § 27 zákona o služebním poměru je ředitel po uplynutí funkčního období odvolán ze služebního místa a ustanoven na jiné služební místo, pro které je stanovena stejná služební hodnost, nebo jestliže o to požádá, o stupeň nižší služební hodnost.

Výčet důvodů pro odvolání příslušníka ze služebního místa je v ZoSP vymezen taxativně a nelze ho dále rozšiřovat.

Z textu ustanovení § 25 a § 26 ZoSP vyplývá, že odvolání ze služebního místa (nikoliv „z funkce“, jak se nesprávně uvádí ve výroku Rozhodnutí) se může realizovat pouze jako jeden ze dvou nerozdílných úkonů v rámci rozhodnutí o převedení, kterými jsou **odvolání ze služebního místa a ustanovení na jiné služební místo**. Institut převedení je totiž založen na premise, že nemůže existovat stav, kdy se příslušník bezpečnostního sboru ocitne bez služebního umístění. Proto u každého z důvodů odvolání ze služebního místa uvedených v ust. § 25 a § 26 ZoSP je zdůrazněna i povinnost současně příslušníka ustanovit na jiné služební místo.

Rozhodnutí je právně a fakticky neuskutečnitelné, protože i kdyby měl být domýšlen závěr v Rozhodnutí nevyjádřený, že ministr spravedlnosti měl v úmyslu účastníka převést dle § 25 nebo § 26 ZoSP, onen druhý dílčí krok, který nemůže existovat samostatně, a to ustanovení na jiné služební místo, nebyl učiněn. O skutečnosti, že se nejedná o vadu zhojitelnou následným „dalším postupem“, jak zřejmě má v úmyslu ministr spravedlnosti, soudě podle zahájeného

řízení (Oznámení o zahájení řízení ze dne 10.4.2014, čj. VS 90/006/001/2014-50/KGR/003, v příloze tohoto rozkladu), je zřejmé nejen ze znění ustanovení § 25 a § 26 ZoSP podle kterého převedení v sobě musí obsahovat obě složky, neboť jinak by se příslušník ocitl bez služebního umístění, což je dle § 19 ZoSP nepřípustné, ale i v právním vakuu, které je i z hlediska pracovního zařazení anebo odměňování zcela neakceptovatelné a zakládající důvod pro náhradu škody způsobenou nesprávným úředním postupem.

Řízení zahájené oznámením ze dne 10.4.2014 podle ustanovení § 178 odst. 2 písm. b) zákona o služebním poměru, nesprávně označené jako řízení o převedení na jiné služební místo (převedení sestává z odvolání ze služebního místa a ustanovení na jiné služební místo, ale k odvolání již došlo), nemá právní východisko

Rozhodnutí nemá hmotněprávní zákonný podklad. Podle čl. 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod „*Státní moc lze uplatňovat jen v případech a v mezích stanovených zákonem, a to způsobem, který zákon stanoví.*“ Rozhodnutí bez zákonného podkladu nelze považovat za rozhodnutí správného orgánu, neboť dle této základní ústavní zásady správní orgány mohou vykonávat svoji činnost pouze na základě zákona a v jeho mezích, jinak jde o libovůli správního orgánu, která je právním státem nepřípustná. **Rozhodnutí bez hmotněprávního zákonného podkladu je výrazem libovůle správního orgánu, která je v právním státem nepřípustná.**

Ustanovení § 1 odst. 2 ZoVS, na které Rozhodnutí v záhlaví odkazuje, je pouze kompetenční ustanovení tohoto zákona, které jakožto úvodní ustanovení pouze **proklamuje vztahy nadřízenosti a podřízenosti generálního ředitele a ministra spravedlnosti, a pravomoc ministra spravedlnosti rozhodovat v rámci rezortu, není však hmotněprávním ustanovením, o které lze opřít rozhodnutí správního orgánu zasahujícího jakýmkoliv způsobem do služebního poměru příslušníka bezpečnostních sborů.**

Rozhodnutí obhajuje ministr spravedlnosti tím, že „*Znění ustanovení § 1 odst. 2 a 3 zákona o VS ČR bylo do zákona o VS ČR doplněno zákonem č. 436/2003 Sb., který byl přijat později než zákon č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „služební zákon“).* Právě povaha VS ČR jako správního úřadu byla důvodem, proč byl tento specifický, od zákona o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů odlišný, způsob realizace personální působnosti, do zákona o VS ČR nově doplněn.“

Citovaný výklad o důvodu zakotvení ustanovení o jmenování do funkce do ZoVS je zcela nesprávný. Vyjádřené důvody jsou nedůvodné, a tudíž nesprávné. Již sama historie tohoto ustanovení dokazuje, že není určeno ke změně služebního poměru ředitele bezpečnostního sboru. Obdobná ustanovení o jmenování a odvolání z funkce byla totiž před nabytím účinnosti zákona o služebním poměru (1. ledna 2007) obsažena nejen v ZoVS, ale také v zákoně č. 238/2000 Sb., o Hasičském záchranném sboru České republiky a o změně některých zákonů, zákoně č. 13/1993 Sb., celní zákon, a v zákoně č. 381/1992 Sb., o Policii České republiky. Zákonem č. 362/2003 Sb., o změně zákonů souvisejících s přijetím zákona o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, byla ustanovení o jmenování a odvolání ve všech uvedených zákonech zrušena. V důvodové zprávě ke zrušení části ustanovení § 4 odst. 1 ZoVS, kde bylo jmenování a odvolání zakotveno, se uvádí: „*Ze zákona o Vězeňské službě České republiky se vypouští ustanovení, které dosud upravuje pravomoc ke jmenování a odvolávání z funkce generálního ředitele Vězeňské služby České republiky. Toto ustanovení nekoresponduje s novým způsobem obsazování služebních míst podle zákona o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů. V uvedeném zákoně se stanoví pravomoc k*

rozhodování ve věcech služebního poměru příslušníků včetně rozhodování o ustanovení na služební místo na základě výsledků výběrového řízení.“

Při novelizaci ZoVS prováděné zákonem č. 436/2003 Sb. byla ještě před účinností zákona o služebním poměru opětovně derogována část uvedeného § 4 odst. 1 a ustanovení o jmenování a odvolání bylo přeneseno do § 1 odst. 2 ZoVS. O tom, že autoři uvedené změny neměli ani tušení o existenci předchozího zrušení uvedených institutů a o důvodech, které k tomu vedly, svědčí skutečnost, že derogační ustanovení obsažené v zákoně 362/2003 Sb. nebylo zrušeno. Zachování ustanovení jmenování a odvolání v ZoVS, jako v jediném ze zákonů o bezpečnostních sborech není, a to je jednoznačné, důsledkem jakési výjimečné povinnosti generálního ředitele, jehož „*postavení a propojení jeho zákonné odpovědnosti s ústavní odpovědností ministryně spravedlnosti nabývá specifické povahy vzhledem k tomu, že VS ČR je, na rozdíl od jiných bezpečnostních sborů, podle ustanovení § 1 odst. 3 zákona o VS ČR správním úřadem (čl. 79 Ústavy České republiky). Tomu odpovídá i odlišné postavení generálního ředitele VS ČR jako vedoucího správního úřadu vůči ministryni spravedlnosti.*“ Je důsledkem totálního zmatku v legislativních úpravách. Ministr spravedlnosti chybně interpretuje i to, který zákon je zákonem pozdějším. Zákon č. 436/2003 Sb., který pro neznalost jiných právních úprav přinesl novelu ZoVS, nabyl účinnosti dříve (1. 1. 2004), než zákon o služebním poměru (1. 1. 2007), není tudíž významné, že novela byla přijata později.

Nutno podotknout, že ono výjimečné postavení vězeňské služby i samotné funkce ministra spravedlnosti, o něž opírá ministr spravedlnosti svou argumentaci, nemá nejmenší oporu v právních předpisech. Zákon o služebním poměru činí odpovědnými z výkonu služebního místa ministři nebo jinému, dokonce vyššímu orgánu, všem ředitelům bezpečnostních sborů. Z pohledu zákona o služebním poměru jsou si všechny bezpečnostní sbory ve svých právech a povinnostech vyplývajících z jednání a rozhodování jménem státu ve věcech služebního poměru naprosto rovny.

Není proto možné najít pochopení pro úvahu ministra spravedlnosti, že 6 ředitelů bezpečnostních sborů může být odvoláno ze služebního místa jen podle zákona o služebním poměru, a pouze generální ředitel vězeňské služby může být odvolán podle jiného zákona, a již vůbec nelze přijmout úvahu, že generálního ředitele lze jako vůbec jediného příslušníka ze všech bezpečnostních sborů odvolat ze služebního místa bez jednoznačně zákonem vymezeného důvodu.

Ministr spravedlnosti v Rozhodnutí dezinterpretoval smysl ustanovení § 27 zákona o služebním poměru, když jím argumentuje na podporu svého názoru o výjimečném postavení generálního ředitele vězeňské služby proti ostatním „nevýznamným“ ředitelům „nevýznamných“ bezpečnostních sborů. Uvedl, že „*Stejný závěr vyplývá i z ustanovení § 27 služebního zákona, jehož aplikace přichází v úvahu po odvolání ředitele bezpečnostního sboru z dosavadního služebního místa, aniž je zde jakákoliv vazba na konkrétní důvody a způsob tohoto odvolání.*“ Ustanovení § 27 ZoSP důvody pro odvolání ze služebního místa (nikoli funkce) neobsahuje a ani obsahovat nemůže. Tyto důvody jsou totiž obsaženy v § 25 a 26 zákona o služebním poměru. Jak sám ministr spravedlnosti uvedl, obsahuje § 27 ZoSP postup po (legálním) odvolání ze služebního místa a také po skončení tzv. funkčního období zakotveného v § 1 odst. 2 zákona o služebním poměru.

S názorem vyjádřeným ministrem spravedlnosti, že „*I pro vzájemný vztah zvláštního zákona o VS ČR a obecné právní úpravy obsažené ve služebním zákoně platí obecný princip přednostní aplikace právní úpravy zvláštní před právní úpravou obecnou.*“, by jistě odborníci na teorii práva nemohli souhlasit. Zákon o vězeňské službě jistě není v poměru speciality

k zákonu o služebním poměru, neboť upravuje vztahy zcela odlišné. Ostatně podobné názory uváděli, a nutno předeslat, že neúspěšně, ve svých rozhodnutích i někteří služební funkcionáři při odvolávání z funkcí za účinnosti předchozí právní úpravy. Za účinnosti zákona č. 186/1992 Sb., o služebním poměru příslušníků Policie České republiky, jímž se řídil služební poměr nejen policistů, ale také příslušníků vězeňské služby, hasičského záchranného sboru a celníků, obsahovaly, jak uvedeno výše, ustanovení o jmenování a odvolání ředitele bezpečnostního sboru všechny zákony o bezpečnostních sborech. I tehdy byli ředitelé bezpečnostních sborů ze služebního místa (funkce) odvolávání podle ustanovení § 17 zákona o služebním poměru, a nikoli podle jiných zákonů. Jediný pokus o použití ustanovení celního zákona pro odvolání celníka podle ustanovení celního zákona o jmenování a odvolání ukončil **rozsudek Vrchního soudu v Praze sp. zn. 6 A 37/98-18**. V rozsudku se uvádí:

„Zákon o služebním poměru nemá ustanovení, které by umožňovalo odvolat policistu z funkce jinak, než naznačeným způsobem.

Ustanovení, jehož se dovolává žalovaný (tj. ustanovení § 9 celního zákona), má jiný charakter, než který mu žalovaný připisuje; nejde o autonomní odvolací důvod, ale o kompetenční ustanovení, které výslovně jmenuje služebního funkcionáře, který je oprávněn k rozhodnutí o ustanovení do funkce a odvolání z funkce ředitele celního ředitelství (podobně jako ustanovení § 10 odst. 5 celního zákona o ustanovení do funkce a odvolání z funkce ředitele celního úřadu). Obdobné ustanovení v zákoně o služebním poměru není, ale stejný právní charakter, totiž toliko kompetenční, má ustanovení § 3 odst. 6 a 8 zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, o jmenování a odvolání policejního prezidenta, resp. ředitelů služeb v Policii České republiky. Ani tato ustanovení nepředstavují samostatný odvolací důvod; řeší jen otázku, který služební funkcionář je kompetentní postupovat podle ustanovení § 16, 17 (popř. zřejmě i § 19 odst. 1, § 27 ap. zákona o služebním poměru).

Lze tedy uzavřít, že odvolání z funkce ředitele celního ředitelství (a podobně i ředitele celního úřadu) se může stát jen stejnými formami, postupy a za stejných podmínek, jak je tomu u ostatních funkcí v celní správě; není dáno do absolutní volné úvahy služebního funkcionáře uvedeného v § 9 (resp. § 10 odst. 5) celního zákona. Odvolání z funkce bez uvedení důvodu (resp. z důvodů tak nekonkrétních, jak je formulovalo rozhodnutí první stolice) a zejména bez prokazatelného splnění podmínek § 17 zákona o služebním poměru, není možné; žalovanému tedy nelze dát za pravdu v tom, že by právní předpisy umožňovaly odvolání celníka z funkce i bez uvedení důvodu.

Žalovaný ve svém vyjádření argumentuje tím, že žalobce byl odvolán z funkce podle specifického ustanovení § 9 celního zákona, a teprve tím se dostal do režimu ustanovování do funkcí podle § 16 zákona o služebním poměru. K tomu je třeba - nad rámec toho, co již bylo uvedeno - pouze dodat, že žalobce byl ustanoven do nové funkce (celního rady na odd. 01 celního ředitelství) rozhodnutím ředitele Celního ředitelství Plzeň ze dne 3. 6. 1998; stalo se tak s poukazem na ustanovení § 17 zákona o služebním poměru bez bližšího určení odstavce či písmene zmíněného paragrafu. Žalovaný tak vlastně potvrdil, že tu ve skutečnosti opravdu šlo o převedení na jinou funkci, hmotněprávními podmínkami pro to se však ani zde nezabýval.“

Není třeba dodávat, že citovaný rozsudek je plně použitelný i pro právní stav existující za současné právní situace.

Ministr spravedlnosti se v Rozhodnutí uchyluje i k nepravdivým závěrům, když tvrdí, že „*Služební zákon vztahy mezi generálním ředitelem VS ČR a jemu nadřízenou ministryní neupravuje. Je proto na tyto vztahy aplikovat zvláštní právní úpravu, kterou je zákon o VS*

ČR. “. Nepravdivost tohoto závěru dokazuje dikce ustanovení § 2 odst. 2 zákona o služebním poměru, které stanoví, že „*Ve věcech služebního poměru ředitele bezpečnostního sboru jedná a rozhoduje jménem státu ministr, jemuž je ředitel bezpečnostního sboru odpovědný za činnost bezpečnostního sboru nebo z výkonu funkce podle zvláštního právního předpisu*“. Tímto zvláštním předpisem, nikoli však ve vztahu k právní úpravě služebního poměru, je i ZoVS. Nelze rozumně pochopit konstatování ministra spravedlnosti, že „*Služební zákon lze však použít jen na vztahy spojené se služebním poměrem obecně*“.

O zmatečnosti Rozhodnutí ministra spravedlnosti svědčí i uložení povinnosti odevzdat klíče, razítka, pečetidla apod., podle ustanovení části deváté zákona (Naturální náležitosti a zvláštní požitky) o služebním poměru, která o takové povinnosti vůbec nepojednává.

Jak bylo již řečeno, dílčí institut odvolání ze služebního místa nemůže stát osaměle, to znamená, že nelze příslušníka ze služebního místa odvolat a následně jej buď neustanovit na jiné služební místo, nebo nezařadit do některého z druhů záloh (zálohy činné, pro přechodně nezařazené, pro studující, zvláštní nebo neplacené). V případě účastníka k tomu došlo. Po odvolání z „funkce“ účastník nebyl dnem následujícím ustanoven na jiné služební místo. Takový stav však zákon o služebním poměru nepřipouští.

Přestože byl účastník dne 4. dubna 2014, a to až do konce kalendářního dne ustanoven na služebním místě generálního ředitele, který je podle ustanovení § 2 zákona o služebním poměru a § 3 nařízení generálního ředitele Vězeňské služby České republiky č. 22/2011, kterým se stanoví pravomoc služebních funkcionářů jednat a rozhodovat ve věcech služebního poměru příslušníků Vězeňské služby České republiky, jediným oprávněným služebním funkcionářem rozhodovat ve věcech služebního poměru ředitelů věznic, vydal ministr spravedlnosti rozhodnutí o tom, že ředitel Věznice Rapotice bude vykonávat služební místo generálního ředitele. To jen dokresluje přezíravý přístup ministra spravedlnosti k právním předpisům, a potvrzuje přesvědčení, že Rozhodnutí bylo projevem libovůle správního orgánu v právním státě nepřípustné.

Napadené Rozhodnutí považuje účastník za **neuskutečnitelné, i proto, že byl odvolán z funkce, do níž nebyl nikdy jmenován, a také proto, že nebyl „do funkce“ jmenován podle ZoVS**. Účastník byl naopak ustanoven na služební místo podle ustanovení § 20 odst. 3 písm. a) bodu 2 zákona o služebním poměru rozhodnutím ministra spravedlnosti ve věcech služebního poměru č. 20/2012., ze dne 30.11.2012, čj. 111/2012-OKN-SP/1. Proto může být odvolán pouze na základě zákona o služebním poměru, nikoliv podle zákona o vězeňské službě.

Rozhodnutí napadené rozkladem je dále stíženo vážnou procesní vadou, způsobující jeho zmatečnost, neboť Rozhodnutí nepředcházelo žádné řízení, ve smyslu § 9 správního řádu a ust. § 178 zákona o služebním poměru. Ministr spravedlnosti hned po nástupu do funkce prohlásil, že s účastníkem nemůže spolupracovat. Proto ministr spravedlnosti oznámením ze dne 14.2.2014, s čj. MSP-2/2014_SM-OB/3, zahájil řízení ve věcech služebního poměru podle ustanovení § 178 odst. 2 písm. b) zákona o služebním poměru, o odvolání účastníka z funkce. V dokumentu o zahájení řízení nebylo uvedeno, jaký zákonný důvod k odvolání „z funkce“ (zákon o služebním poměru však institut odvolání z funkce neobsahuje, zná pouze odvolání ze služebního místa podle § 25 a 26 ZoSP) má být použit, a nebylo zde poučení o procesních právech účastníka řízení, jež neodmyslitelně k takovému úkonu ministra spravedlnosti, jako služebního funkcionáře, patří. Poté, co účastník řízení uvedené skutečnosti namítl, bylo řízení o odvolání zastaveno, ve smyslu ustanovení § 179

zákona o služebním poměru (v příloze účastník přikládá oznámení o zahájení řízení výše zmíněného řízení i usnesení o jeho zastavení).

Zásadní vadou řízení trpí rozkladem napadené Rozhodnutí i z toho důvodu, že účinnost Rozhodnutí nastala až poté, co na do té doby obsazeném služebním místě, umístil ministr spravedlnosti plk. Pavla Ondráška. Rozhodnutí ministra spravedlnosti ve věcech služebního poměru č.j. MSP-1/2014-SM-M/20 ze dne 4. dubna 2014 kterým byl plk. Ondrášek pověřen zastupováním na služebním místě generální ředitel Vězeňské služby České republiky, jehož účinnost dle faktických úkonů plk. Ondráška nastala **dopoledne 4.4.2014**, to znamená před účinností rozhodnutí o odvolání účastníka z funkce, která se váže k okamžiku **4.4.2014, 24:00 hod..**

V souvislosti s výše uvedeným si účastník poukazuje na znění ust. § 4 odst. 1 nařízení generálního ředitele Vězeňské služby České republiky č. 22/2011, kterým se stanoví pravomoc služebních funkcionářů jednat a rozhodovat ve věcech služebního poměru příslušníků Vězeňské služby České republiky (personální pravomoc). Faktickými úkony potvrzující předchozí účinnost rozhodnutí č.j. MSP-1/2014-SM-M/20, bylo i jednání plk. Pavla Ondráška, který se v průběhu dopoledne 4.4.2014 dostavil do kanceláře účastníka, za jeho nepřítomnosti. Poté, co se účastník vrátil z jednání s ministrem spravedlnosti, ho plk. Pavel Ondrášek vyzval k předání pracoviště a k předání klíčů, razítka, pečetidla.

Rozhodnutí je založeno na procesně nesprávně a nedostatečně zjištěném skutkovém stavu, který nemá oporu v dokazování, jelikož žádné řízení ve smyslu § 9 správního řádu a především ust. § 178 zákona o služebním poměru vedeno nebylo, v důsledku čehož byla porušena nejen základní zásada správního řízení dle ust. § 3 správního řádu, podle kterého „postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2“, ale bylo porušeno i ust. § 180 odst. 1 ZoSP, podle kterého je „Služební funkcionář je povinen zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro jeho rozhodnutí,“.

V Rozhodnutí absentuje jakékoliv hodnocení důkazů, a to pokud jde o oba protokoly ve smyslu § 180 odst. 4 ZoSP., podle kterého „Služební funkcionář hodnotí důkazy podle své úvahy, a to každý důkaz jednotlivě a všechny důkazy v jejich vzájemné souvislosti a za tím účelem si opatřit potřebné podklady pro rozhodnutí.“

Kromě toho, že Rozhodnutí není ve smyslu § 181 odst. 2 písm. a) ZoSP v souladu s právními předpisy, není ani dle § 181 odst. 2 písm. c) a dle § 181 odst.4 ZoSP dostatečně určité, neboť jeho výrok je právně a fakticky neuskutečnitelný; o důvodech neuskutečnitelnosti rozhodnutí se účastník vyjádřil výše.

Nadto Rozhodnutí neobsahuje ve smyslu § 181 odst. 1 písm. d) a § 181 odst. 6 ZoSP **předepsané náležitosti, jakými jsou poučení o opravných prostředcích a poučení o účincích podaného rozkladu**, a dle ust. § 68 odst. 5 správního řádu („V poučení se uvede, zda je možné proti rozhodnutí podat odvolání, v jaké lhůtě je možno tak učinit, od kterého dne se tato lhůta počítá, který správní orgán o odvolání rozhoduje a u kterého správního orgánu se odvolání podává.“), **jakož neobsahuje ani poučení ve smyslu § 68 odst. 6 správního řádu** („Pokud odvolání nemá odkladný účinek, musí být tato skutečnost v poučení uvedena.“)

K důkazům v Rozhodnutí uvedeným nelze přihlížet, neboť se k nim účastník nemohl v rámci řízení vyjádřit. I v případě, že budou všechny námitky účastníka vypořádány

v rozkladovém rozhodnutí, nelze tímto tyto vady zhojit, a výše uvedeným postupem ministra spravedlnosti byl účastník zkrácen na svých procesních právech, a to porušením zásady dvojinstančnosti správního řízení, nejedná se tedy ani v tomto případě o vady, které by neměly dosah do veřejných hmotných subjektivních práv, ale o vady způsobující nezákonnost. V této souvislosti účastník odkazuje na četnou judikaturu Nejvyššího správního soudu v otázce popření zásady dvojinstančnosti správního řízení. Dvojinstančností řízení se podrobně zabýval rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 14. dubna 2009, č. j. 8 Afs 15/2007 - 75, kde vyslovil: „[d]oplnění řízení ani dokazování provedené v rámci odvolacího řízení nelze považovat za nepřipustné, ani s ohledem na zásadu dvojinstančnosti. Tato zásada znamená, že řízení probíhá ve dvou stupních (instancích), že tedy řízení a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně podléhá kontrole odvolacího orgánu, nikoliv, že každý závěr musí být vždy vysloven jednou instancí a vždy prověřen a akceptován instancí vyšší. Dvojinstančnost totiž zajišťuje nejen dvojnásobnou kontrolu věci, ale je také cestou k nápravě a odstranění vad, které se vyskytly v řízení před prvním stupněm. (...) Jestliže zákon umožňuje odvolacímu orgánu změnit rozhodnutí správce daně prvního stupně, a to i v neprospěch odvolatele, je tím zásada dvojinstančnosti do určité míry prolomena. To však plyne přímo ze zákona. Tato zásada není absolutní a neznamená, že po druhém stupni řízení nastupuje řádné opravné řízení ve stupni dalším, vyšším. Nelze ani dovodit, že by takovým postupem byl narušen požadavek na předvídatelnost odvolacího rozhodnutí. Odvoláním se daňový subjekt právě té změny dovolává, a pokud požaduje stanovení daně jiným způsobem, logicky z takového požadavku plyne i možnost odlišného věcného závěru. Také je třeba připomenout, že zásada dvojinstančnosti nese určitá omezení i daňovému subjektu. Je to řízení před správcem daně prvního stupně, které slouží ke zjištění skutečného stavu věci - k provedení dokazování či k určení pomůcek, není-li pro nesplnění důkazní povinnosti daňového subjektu možné daň stanovit dokazováním. Základem nalézání skutkového stavu, a tedy i určení způsobu stanovení daně, je vždy řízení před orgánem prvostupňovým. Je to také daňový subjekt, jehož aktivita a předložené doklady určují, jakým způsobem bude daň stanovena. Řízení před odvolacím orgánem je pak řízením jen odstraňujícím vady, jichž se správce daně prvního stupně dopustil (k tomu srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 2. 2006, č. j. 2 Afs 111/2005 - 74, zveřejněn pod č. 1302/07 Sb. NSS). Je tak vyloučeno, aby uspěl v odvolacím řízení daňový subjekt, který před správcem daně prvního stupně zůstal nečinným s tím, že s důkazy vyčká řízení odvolacího (k tomu srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 2. 2006, č. j. 2 Afs 111/2005 - 74, zveřejněno pod č. 1302/2007 Sb. NSS). Odvolací řízení je cestou k odstranění vad, jichž se dopustil správce daně prvního stupně, nelze do něj záměrně přenášet nalézací řízení.“

Jelikož před vydáním Rozhodnutí nebylo vedeno žádné řízení ve smyslu ust. § 9 správního řádu, a § 178 ZoSP, nemohl se účastník vyjádřit ke zjištěním, ze kterých jsou dovozována jeho pochybení. V rámci řízení (zahájeného dne 14.2.2014, MSP-1/2014-SM-M/17) se účastník vyjádřil podáním ze dne 31.3.2014, adresovaným vedoucímu kontrolní skupiny Ing. Černému, kde podrobně odůvodnil neoprávněnost v Protokolu dovozovaných pochybení; text námitek podaných v souladu s ustanovením § 13 zákona č. 255/2012 Sb. o kontrole, v tomto podání vyjádřených činí účastník součástí rozkladu, neboť jimi dokumentuje věcněprávní nedůvodnost jeho odvolání a na těchto skutečnostech trvá (vyjádření z 31.3.2014 v kopii přiloženo v příloze).

V Rozhodnutí napadeném rozkladem nebylo na tyto námítky nijak reagováno, v důsledku čehož bylo porušeno ust. §181 odst. 1 zákona o služebním poměru, podle kterého „V odůvodnění služební funkcionář uvede důvody vydání rozhodnutí, z jakých podkladů vycházel při rozhodnutí, jakými úvahami byl veden při jejich hodnocení a při výkladu právních a služebních předpisů, jakož i způsob, jakým se vypořádal s návrhy a

námitkami účastníka a s jeho vyjádřením k podkladům rozhodnutí. Odůvodnění rozhodnutí není třeba, jestliže služební funkcionář vyhoví žádosti účastníka v plném rozsahu.“

Pokud jde o věcnou stránku rozkladu k tvrzením ministrem spravedlnosti uvedeným v Rozhodnutí nazvaným „důvody odvolání“ uvádí účastník následující:

1. Nesplnění úkolu navrhnout koncepční řešení, jehož cílem je decentralizace činností a procesů na organizační jednotky, tj. věznice a vazební věznice.
2. Nerespektování úkolu připravit koncepční řešení redukce počtu systemizovaných míst na generálním ředitelství VS ČR na základě analýzy jeho řídicí činnosti.

K oběma bodům se lze vyjádřit tak, že dne 17.3.2014 ministr spravedlnosti zadal brig. gen. Dohnalovi úkol: „*V návaznosti na naše poslední setkání dne 14.3. Vám ukládám v termínu do 31.3.2014 zpracovat rámcovou analýzu řídicí činnosti gen. ředitelství VS ČR a navrhnout koncepční řešení, jehož cílem bude decentralizace činností a procesů na org. jednotky. V zájmu úspory nákladů za duplicitní činnosti dále navrhnete redukci systemizovaných míst na gen. ředitelství tak, aby mohla být tato reorganizace zahájena bez zbytečných odkladů“.* Tato rozsáhlá analýza měla být provedena do 10 pracovních dnů!! I přes velmi krátký termín účastník zpracoval velmi obsáhlou analýzu, kde jednoznačně popisuje, že činnosti, které chtěl ministr spravedlnosti převést na Ministerstvo spravedlnosti ČR, jako např. personální odbor, jsou činnosti, které ze zákona musí být v působnosti generálního ředitele, nikoliv Ministerstvo spravedlnosti ČR, protože současná legislativní úprava tento převod neumožňuje. V předmětné analýze účastník rovněž upozorňuje, že již v roce 2009 byl zadán nezávislý personální audit – audit řídicích procesů, který jednoznačně potvrdil správnost nastavení tohoto systému řízení. Tento audit byl dokonce vyžádán kontrolním výborem Parlamentu ČR – Usnesení č. 28 z 19.11.2010. Nutno dodat, že již v minulosti byla na Ministerstvo spravedlnosti ČR převedena z generálního ředitelství VS ČR celá řada personálních tabulek, ale činnosti nakonec zůstaly na generálním ředitelství VS ČR. Účastník se nebránil splnění úkolu, naopak k němu přistoupil velmi zodpovědně a upozornil ministra spravedlnosti na skutečnost, že za současné legislativní úpravy by převody některých činností, tak jak to požadoval ministr spravedlnosti, byly v rozporu s platnými zákony.

3. Nezajištění řádného hospodaření s majetkem.

V první řadě je na místě konstatovat, že údajné nezajištění řádného hospodaření s majetkem bylo „zjištěno“ v rámci veřejnoprávní kontroly Ministerstva spravedlnosti ČR dle zákona č. 255/2012 Sb., o kontrole (kontrolní řád). Tato kontrola však v době odvolávání generálního ředitele z „funkce“, tedy 4.4.2014, nebyla podle výše uvedeného zákona o kontrole ještě ukončena, nebyly vypořádány připomínky, tedy nenabyla právní moci, a přesto je citována v odůvodnění Rozhodnutí.

- Ke konkrétním bodům uvedeným ve zjištěních veřejnoprávní kontroly uvádí účastník následující:
 - a) Dlouhodobé nedořešení majetkoprávních vztahů k pozemku rozestavěné věznice Říčany, povinnost VS ČR vrátit nájemci areálu Říčany firmě S Consulting s.r.o. částku 1.069.500,- Kč a nákladů soudního řízení.

- Účastník uvádí, že věc je řešena od roku 2006, a ani kontrolní orgán nekonstatuje pochybení ze strany účastníka (generálního ředitele) nebo porušení jakýchkoliv zákonů ČR či jiných příslušných předpisů.
- b) Záměr prodeje areálu věznice Drahonice bez předchozího souhlasu s tímto prodejem ze strany Komise pro nakládání s nemovitým majetkem resortu MS.
- Kontrolní orgán neuvádí, jaký právní předpis byl porušen. Ve zprávě ministerstva spravedlnosti pro vládu ČR o průběhu amnestie zpracované pro jednání vlády v červnu 2013 (usnesení vlády č. 484 ze dne 19.6.2013) je uvedeno, že věznice Drahonice je nepotřebný majetek a bude s ním nakládáno podle zákona č. 219/2000 Sb., o majetku ČR, ve znění pozdějších předpisů. Komise se navíc téměř ¾ roku nescházela a vše ohledně nakládání s touto nemovitostí řešeno přímo s prvním náměstkem ministra JUDr. Danielem Volákem. Rozhodně nedošlo k žádnému systémovému pochybení ze strany účastníka (generálního ředitele), rovněž nedošlo k žádné škodě na majetku státu.
- c) Ohrožení čerpání dotace z EU při realizaci veřejné zakázky „Ekologizace energetického zdroje ve VV Praha Ruzyně.
- Věc je řešena od roku 2010, rozhodně nedošlo ze strany účastníka (generálního ředitele) k nějakému systémovému či jinému pochybení.
- d) Nehospodárný výdaj ve výši 302.500,-Kč. způsobený nevyužitím vlastních odborných kapacit při provádění auditu „Přezkoumání a zhodnocení hospodaření odboru informatiky GRVŠČR „ realizovaného dodavatelsky, vedoucí k porušení ustanovení § 45 odst.2. z.č. 218/2000 Sb., rozpočtová pravidla, ve znění pozdějších předpisů a k proplacení neúplných výsledků.
- V první řadě je třeba upozornit, že sám kontrolní orgán ve své zprávě konstatuje, že předmětná zakázka byla realizována na základě pokynu bývalého generálního ředitele VS ČR brig.gen. Jiřího Treglera a výzva uskutečněna pověřeným ředitelem odboru informatiky generálním ředitelem Mgr. Jaroslavem Pilátem dne 10.9.2012, tedy v době kdy účastník nezastával sl. místo generálního ředitele a ani za oblast informatiky nijak nezodpovídal. Z těchto důvodů nedošlo ze strany účastníka (generálního ředitele) k jakémukoliv porušení předpisů či systémovému pochybení.
- e) Opakovaný postup VS ČR spočívající v rozdělení veřejné zakázky na dvě zakázky malého rozsahu v rozporu s platnou právní úpravou při zajišťování veřejné zakázky „Bundy stejnokrojové FLEECE“ a „Bundy vrchní stejnokrojové“.
- K tomu účastník uvádí, že opětovně sám kontrolní orgán ve své zprávě upozorňuje, že toto rozdělení zakázek bylo realizováno v roce 2010, respektive 2011, tedy opět v době kdy účastník nebyl generálním ředitelem, odbor logistiky neřídil a ani za tuto oblast nijak nezodpovídal. Opět se tedy ze strany účastníka (generálního ředitele) nejedná o žádné porušení zákonů či předpisů či systémovému pochybení.

- f) V rámci realizace dohody o spolupráci mezi VS ČR a společností REMEDIS, s.r.o., Praha 4 byly uzavřeny některé nájemní smlouvy v rozporu s ustanovením § 27 zákona č. 219/2000 Sb., o majetku ČR a jejím vystupování v právních vztazích, ve znění pozdějších předpisů.
- V tomto případě došlo k individuálnímu pochybení 5 ředitelů organizačních jednotek, kteří v rozporu s pokynem ekonomického náměstka plk.ing. Líbala uzavřeli s výše uvedenou společností (konkrétně se jednalo o pronájem ordinací při léčbě hepatitid B a C) smlouvu o pronájmu na dobu neurčitou, když příslušné předpisy povolují max. 8 let. Uvedených 5 ředitelů uzavřelo tyto smlouvy v rozporu se vzorovou smlouvou, která byla řádně a v souladu se zákonem zpracována na generálním ředitelství VS ČR. Z těchto důvodů budou tito ředitelé řešeni v rámci pravomoci generálního ředitele. Nutno zdůraznit, že rozhodně nedošlo k žádné majetkové škodě či újmě státu. Jak bylo již výše uvedeno, jednalo se o individuální pochybení několika ředitelů věznic, kteří postupovali v rozporu s pokyny generálního ředitelství VS ČR. Z těchto důvodů se v žádném případě nejedná o porušení právních předpisů ze strany účastníka (generálního ředitele) či k nějakému systémovému pochybení ze strany generálního ředitelství.
- g) Nedodržení pravidel evidence majetku a opakované nedůsledné provádění inventur ve VV Praha Pankrác.
- V tomto případě se jedná o lokální problém VV Praha Pankrác, který je v řešení pod supervizí ekonomického náměstka generálního ředitele. V žádném případě nedošlo k systémovému pochybení nebo porušení zákona ze strany účastníka (generálního ředitele).
- h) Porušení NGR č. 26/2013 o automobilní službě některými vedoucími funkcionáři generálního ředitelství, kteří používají služební vozidla pravidelně k cestám do a ze služby a nedodržení pravidel pro vedení knih provozu.
- Předmětné povolení k používání sl. vozidla k cestám do služby bylo klíčovými třemi řediteli odborů generálního ředitelství poskytnuto s odkazem na ZoSP, dle ustanovení § 135, odst. 2 a ustanovení § 201 odst.1 ZoSP. Nutno doplnit, že tito ředitelé odborů jsou členy krizového štábu a jeden i koordinátorem krizového vyjednávání ve VS ČR a v případě potřeby je v této oblasti i k dispozici specializovaným útvarům PČR. Proto jejich operativnost a stálá dosažitelnost výše uvedených je pro VS nezbytná. I zde je nutno tedy konstatovat, že ze strany účastníka (generálního ředitele) nedošlo k porušení žádné zákonné normy a ani k systémovému pochybení.

Ke skutkovým okolnostem uvedeným v Protokolu ze dne 3.4.2014 neměl účastník možnost se jakkoliv vyjádřit, což z hlediska časového by ani nebylo možné, když Rozhodnutí bylo vydáno 4.4.2014. Protokol byl účastníkovi doručen cca 10 minut před Rozhodnutím - odvoláním z „funkce“ generálního ředitele. Podle zákona č. 255/2012 Sb. je zde však 15 denní lhůta na možné připomínky a námítky a až po zapracování připomínek je kontrola ukončena. V tomto případě bylo účastníkovi odepřeno právo vyjádřit se ke

kontrole v zákonné lhůtě, a s ohledem na skutečnost, že mu byl protokol doručen 10 min před jeho odvoláním, fakticky mu nebylo umožněno se k tomuto podkladu jakkoliv vyjádřit. Závěry kontroly, přestože nebyla ukončena, byly důvodem odvolání účastníka z „funkce“ generálního ředitele. Podle ust. § 4 odst. 3 správního řádu „*správní orgán s dostatečným předstihem uvedomí dotčené osoby o úkonu, který učiní, je-li to potřebné k hájení jejich práv a neohrozí-li to účel úkonu*“. Nelze než konstatovat, že i tato základní zásada správního řízení byla v řízení porušena.

V té souvislosti musí účastník poukázat na zcela zásadní pochybení ministra spravedlnosti, v důsledku kterého jakékoliv zjištění uvedené v Protokolu ze dne 3.4.2014 nemůže sloužit jako poklad Rozhodnutí, a tím je skutečnost, že kontrola byla provedena ministerstvem spravedlnosti v rozporu se zákonem, **nebot' kontrolu na spisovou a archivní službu může dle § 71 zákona č. 499/2004 Sb. , o archivnictví a spisové službě realizovat pouze Ministerstvo vnitra České republiky, případně Národní archiv.** Toto zcela jednoznačně vyplývá i z § 4a písm. b) ZoVS. **Předmětná kontrola tedy vůbec nepatří do působnosti Ministerstva spravedlnosti České republiky, čímž ministr spravedlnosti porušil ust. § 2 odst. 2 správního řádu, podle kterého správní orgán uplatňuje svou pravomoc pouze k těm účelům, k nimž mu byla zákonem nebo na základě zákona svěřena, a v rozsahu, v jakém mu byla svěřena, jakož i k porušení ust. § 8 odst. 1 správního řádu.** Již z tohoto samotného faktu vyplývá, že je bezpředmětné, aby se účastník více k závěrům kontroly provedené Ministerstvem spravedlnosti České republiky více vyjadřoval.

Nutno konstatovat, že důvody, které ministr spravedlnosti uvedl v napadeném Rozhodnutí, pokud by skutečně reálně existovaly, by musely být již v předcházejícím období považovány za porušení základních povinností příslušníka ve smyslu ustanovení § 50 odst. 1 zákona o služebním poměru a musely by být předmětem kázeňského řízení, jež je ministr spravedlnosti povinen zahájit, v rámci povinnosti vyvozovat důsledky z porušení služebních povinností pořízenými příslušníky, uvedené v § 45 odst. 2 písm. d) zákona o služebním poměru.

Vzhledem k tomu, že tak ministr spravedlnosti neučinil, je zavázán ustanovením § 186 odst. 3 ZoSP, které ukládá hledět na příslušníka, o jehož kázeňském přestupku nebo jednání, které má znaky přestupku, se vede řízení, se do doby, než je o jeho vině pravomocně rozhodnuto, hledí, jako by byl nevinný. Tato povinnost platí dvojnásob, není-li kázeňské řízení vůbec vedeno.

IV.

Vzhledem k tomu, že napadené Rozhodnutí bylo vydáno bez hmotněprávního zákonného podkladu, je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, nebyl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, Rozhodnutí nesplňuje požadavky, které na rozhodnutí klade ustanovení § 181 zákona o služebním poměru – být v souladu s právními předpisy, být dostatečně obsahově určité, odůvodněno a obsahovat předepsané náležitosti, nadto v řízení byly porušeny základní zásady správního řízení a ústavní principy - žádá účastník, aby bylo v řízení o rozkladu vydáno toto

r o z h o d n u t í

I. Rozhodnutí ministra spravedlnosti č.j. MSP-1/2014-SM-M/16 ze dne 4. dubna 2014 se zrušuje.

II. Účastníku řízení se přiznává náhrada nákladů řízení ve výši 3 146 Kč (dva právní úkony podle ustanovení § 10 odst. 1 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb /advokátní tarif/, ve spojení s ustanovením § 7 bodu 3 vyhlášky, každý ve výši 1 000 Kč, dvakrát režijní paušál ve výši 300 Kč podle ustanovení § 13 odst. 3 vyhlášky a DPH ve výši 546 Kč), a to k rukám právního zástupce.

V Praze dne 18.4.2014

.....
brig. gen. Mgr. Petr Dohnal
JUDr. Roman Lamka, Ph.D., advokát,
v plné moci